

Arrest

nr. 159 247 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 december 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDERIE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, geboren te Conakry op 05/06/1987.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 26 oktober 2015 besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er werd aan verzoekende partij op 14 december 2015 een beslissing houdende een inreisverbod afgeleverd (bijlage 13sexies).

Op 14 december 2015 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgeleverd.

Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B(...)

voornaam: M.C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: C(...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vals paspoort.

PV nr (...) /2015 van de politiezone HEKLA.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Guinees identiteitsdocument, om een verblijfskaart te bemachtigen.

Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 16.05.2012, 12.06.2012 en 17.11.2015.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 16.05.2012 en 17.11.2015.

Betrokkene diende een een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vals paspoort.

PV nr (...) /2015 van de politiezone HEKLA.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Guinees identiteitsdocument, om een verblijfskaart te bemachtigen.

Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 16.05.2012, 12.06.2012 en 17.11.2015.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 16.05.2012 en 17.11.2015.

Betrokkene diende een een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/. Mocht de overname door Guinea niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vals paspoort.

PV nr (...) /2015 van de politiezone HEKLA.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Guinees identiteitsdocument, om een verblijfskaart te bemachtigen.

Betrokkene gebruikte een vals identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 16.05.2012, 12.06.2012 en 17.11.2015.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 16.05.2012 en 17.11.2015. Betrokkene diende een een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de bestreden beslissing, omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging in de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij zou aanbrengen en omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen aan de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.

2.3. De Raad stelt dat aan de verzoekende partij geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling door de Raad van de grief inzake artikel 8 van het EVRM.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid wat volgens haar een gebrek aan belang met zich meebrengt, wordt dan ook verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zich met het oog op haar verwijdering bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de "*artikel 41 lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), samengelezen met de artt. 74/13 Vw. en 8 EVRM*".

3.3.3. Bij de beoordeling van een grief artikel 8 van het EVRM, zoals de verzoekende partij aanvoert, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Aangezien "*The notion of "family" in Article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto "family ties" where the parties are living together outside marriage (Johnston and Others v. Ireland, § 56)*", en de verzoekende partij werd opgepakt uit de

gemeenschappelijke gezinswoning, kan er worden aangenomen dat zij met haar vriendin een gezinsleven leidde in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, tweede lid te worden gemaakt. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

3.3.4. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen

Het Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, *quod in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen ('most exceptional cases') zal er dan worden geoordeeld dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, par. 39. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 24 november 1998, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70).

3.3.4.1. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om in België, waar zij blijkens het administratief dossier niet eerder genoot van een legaal verblijf, kan blijken dat verzoekende partij haar Belgische partner naar het einde van 2014 heeft leren kennen, in het voorjaar van 2015 met haar partner zou zijn

gaan samenwonen en de verklaring van wettelijke samenwoning pas dateert van 31 augustus 2015, die daarna gestrand is nu de verzoekende partij zich met een vals identiteitsdocument heeft aangeboden; en anderzijds de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt niet in dat de verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Het verhindert niet de afgifte van een visum gezinshereniging in geval de opschorting of opheffing bekomen wordt van het inreisverbod dat -het weze benadrukt- niet het voorwerp uitmaakt van een hoogdringend beroep. Het geval van de verzoekende partij is *prima facie* geen “*most exceptional case*” zoals bedoeld in de hogervermelde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrachting tot wettelijke samenwoning geeft de verzoekende partij niet automatisch recht op een verblijf.

3.3.4.2. Verwerende partij doet uitspraak over de verblijfssituatie van de verzoekende partij wat tot haar prerogatieven behoort en ze stelt terecht dat de intentie om wettelijk samen te wonen geen automatisch recht op verblijf geeft, waarbij ze nog aanstipt dat de intentie om wettelijk samen te wonen gebotst is op het gebruik van een vals identiteitsdocument in de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij ondanks dit gegeven het gezinsleven niet in vraag stelt, aangezien verwerende partij overgaat tot het maken van een balans in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij de bestreden beslissing concludeert “*dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt*”.

3.3.4.3. Het gegeven dus dat de procedure om de wettelijke samenwoning te registreren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand nog hangende is, heeft geen invloed op het treffen van de bestreden beslissing die gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 11° van de vreemdelingenwet en de uitkomst ervan dient dan ook niet afgewacht te worden door de verwerende partij .

3.3.4.4. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Nergens in het verzoekschrift wordt enige hinderpaal aangevoerd. De verzoekende partij maakt *prima facie* geenszins een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.3.5. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de schending van artikel 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Unie dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord inhoudt, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een (herhaald) bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de bestreden beslissing, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissingen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.5.1. *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. Voorts stelt zij : “*Mocht hij wel verhoord zijn, dan had hij kunnen laten gelden dat:*

Er momenteel een procedure wettelijke samenwoning hangende is bij de ambtenaar van burgerlijke stand te Aartselaar (stuk 2);

Dat verzoeker reeds 2 jaar een relatie met zijn partner onderhoudt (stuk 7) ;

Dat verzoeker volledig geïntegreerd is in de familie van zijn partner en er dan ook nauwe banden mee onderhoudt ;

Dat het koppel een gezamenlijke vriendenkring heeft ;

En dat verzoeker oprechte toekomstwensen inzake het verder vormen van een gezinsleven met zijn partner beoogt ;

Samenvattend gesteld zou verzoeker meer uitgebreid toelichting hebben kunnen geven bij de aard en de mate van diepgang van de duurzame en affectieve relatie met zijn partner, mocht hij effectief gebruik hebben kunnen maken van zijn hoorrecht.(...)

De verzoekende partij concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop. Immers verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning betracht met een Belgische onderdane.

Echter waar verzoekende partij stelt dat zij niet gehoord werd omtrent het “*beweerdelijk vervalst identiteitsdocument. Mocht men verzoeker gehoord hebben, dan had hij kunnen verduidelijken dat hij het document op legitieme wijze bekwam van de overheidsdienst ressorterende onder het Ministerie van Buitenlandse zaken te Guinee-Conacry, waarop het stuk naar verluidt gelegaliseerd werd in de Belgische diplomatieke post te Dakar (Senegal)*”, kan uit het administratief dossier blijken dat de verzoekende partij in opdracht van het parket tot tweemaal toe werd uitgenodigd bij de politie om toelichtingen te geven over haar identiteit en de neergelegde documenten (zie brief van 29 oktober 2015, brief van de hoofdinspecteur van de politie PZ HEKLA aan de Burgemeester van Aartselaar). De verzoekende partij heeft zelf verzuimd hierop in te gaan. Zij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat zij niet gehoord werd op dit punt.

Met haar betoog brengt de verzoekende partij geen gegevens aan die de verwerende partij niet zouden gekend zijn en overtuigt zij de Raad evenmin dat er *prima facie* op aannemelijke wijze is aangetoond dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden. Er kan evenmin worden besloten dat het onderdeel van het middel inzake de schending van het hoorrecht *prima facie* gegrond is.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Zij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat:

1. *Verzoeker meent gelet op alle middelen zoals uiteengezet in onderhavig verzoekschrift, naar genoegen van recht aangetoond te hebben verdedigbare grieven op grond van het EVRM en op grond van het Handvest van de Grondrechten van de Unie op te kunnen werpen ten gronde.*

2. *Verzoeker baseert zich onder meer op het feit dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zal ondervinden ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing samenhangt met de middelen die hij ontwikkelde met betrekking tot de schending van zijn grondrechten zoals vervat in art. 8 EVRM, tezamen genomen met de artt. 41, lid 1 en 2 van het Handvest.*

2.1 *Een gedwongen verwijdering van zijn partner zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen voor verzoeker.*

Hij zal desgevallend zijn partner, zijn schoonfamilie en hun gemeenschappelijke vrienden, alsmede wat hij en zijn partner samen opgebouwd en doorleefd hebben, dreigen te verliezen.

Enig spoedig herstel van een dergelijk vnl. gezins- en familierechtelijk nadeel zou ook lang op zich laten wachten, nu verzoeker tezamen met huidige bestreden beslissing een inreisverbod van 4 jaar opgelegd kreeg vanwege verweerster (stuk 8) Gelet op de administratieve werklast van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zou een aanzienlijke periode van scheiding van het koppel het geval zijn, en dit in afwachting van de uitkomst van de gewone administratieve vernietigingsprocedure.

Verzoeker verwijst ook naar het feit dat zijn partner erg op hem steunt en dat ook voor haar een scheiding erg moeilijk zou uitvallen.

2.2 *Verder verwijst verzoeker naar het feit dat de procedure inzake de wettelijke samenwoning nog hangende is bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat verzoeker in het kader van die burgerlijke procedure zijn rechten niet zal kunnen verdedigen terwijl zijn fundamentele rechten ook in het kader van deze civielrechtelijke aangelegenheid in het geding zijn.*

2.3. *Bovendien stelt verzoeker ook vast dat hij op heden verdacht wordt van het plegen van strafrechtelijke feiten inzake schrijftvervalsing. Mocht de beslissing ten uitvoer gelegd, dan zou verzoeker het recht ontzegd worden zijn verdediging in rechte uit te oefenen, waarbij hem meer bepaald het recht zou ontzegd worden om een eventuele veroordeling en daarmee gepaard gaande gevangenisstraf te vermijden.*

3. *Verzoeker meent dat hij gelet op het hierboven uiteengezette afdoende aantoont dat hij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (prima facie) een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan”.*

3.4.3. Het betoog van de verzoekende partij valt in casu grotendeels samen met haar middelen die hiervoor werden besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 7 van het Handvest en artikel 41 van het Handvest niet werd aangetoond. Waar de verzoekende partij in haar moeilijk te herstellen nadeel nog verwijst naar het inreisverbod dat haar opgelegd werd, kan de Raad verwijzen naar de uiteenzetting in het onderdeel 3.3 en de vaststelling dat het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van een hoogdringend beroep. De uiteenzettingen in het verzoekschrift volstaan niet om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.4. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

3.4.5. De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg ook niet voldaan.

3.4.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

K. DECLERCK